

vroeg zijn tondeldoos op te halen, aarzelde hij niet langer en deed hij wat hem gevraagd was.

Nu maakte de soldaat zich geen zorgen meer over de galg. Met een brede glimlach liet hij zich naar het schavot brengen. Daar was het een drukte van belang. De koning en de koningin zaten op de eerste rij, en naast hen zaten de rechters in hun toga. Verder stonden er heel veel wachtposten opgesteld. En dan waren er natuurlijk ook nog de beul en zijn beulsknechten.

Het merkwaardige was dat ze zo vrolijk keken. Maar de gewone mensen leken nogal met de soldaat te doen te hebben. Er waren zelfs een paar meisjes die een traantje moesten wegpinken.

De veroordeelde stond op het schavot; er weerklonk tromgeroffel. Maar toen de beul hem de strop om de hals wilde leggen, zei de soldaat zo luid dat iedereen het kon horen: 'Zelfs een misdadiger heeft nog recht op een laatste wens. En ik heb niets misdaan, Uwe Majesteit, behalve dat ik met

uw prinses wilde trouwen. Maar nu wens ik niets anders dan dat ik nog éénmaal mijn pijp mag opsteken.'

Eigenlijk was de koning erg boos over de woorden van de soldaat, maar hij deed alsof er niets aan de hand was en gaf dus toestemming.

En toen ging alles pijlsnel. De soldaat sloeg driemaal vuur, en in een oogwenk stonden de drie honden naast de soldaat. Hun bloeddorlopen ogen puilden uit: toen de mensen de honden zagen, sloegen ze haast achterover van schrik.

'Zorg dat ze me niet ophangen!' riep de soldaat, en hij had deze woorden nog niet uitgesproken of de drie honden vlogen op de beul en zijn beulsknechten af en beten in hun benen. Bloedend renden ze in de richting van de rivier. Daarna moesten de rechters eraan geloven: met wonden, kneuzingen en gebroken neuzen sloegen ze eveneens op de vlucht.

Ook de koning en de koningin werden achternagezeten. Ze sprongen in de rivier, waar ze door de stroom meegevoerd werden en nooit meer gezien werden in het koninkrijk.

De bevolking en de soldaten begonnen te juichen: 'Lang leve koning Soldaat de Eerste! Lang leve onze mooie koningin!'

Het leek het jonge paar maar het beste direct per koets naar de dichtstbijzijnde kerk te rijden en in het huwelijk te treden. Het huwelijksfeest duurde acht dagen lang. De schoenmakersjongen kreeg een ereplaatsje, evenals de drie honden. Ze aten net zo flink als de jongen, en hun ogen puilden nog steeds uit. Maar ditmaal was het van geluk, omdat ze eens even vrij hadden...

Toen de jongen zijn verhaal beëindigd had, riep de prinses uit: 'Wat een prachtig verhaal!' en ze klapte in haar handen. 'Maar je moet me nog meer verhalen vertellen; met ééntje ben ik niet tevreden.'

De jongen was even stil en keek haar diep in de ogen. Daarna zei hij: 'Het was een sprookje, en toch was het ook géén sprookje, prinses. Ik lijk een

beetje op die soldaat. Net als hij heb ik al mijn geld verspild, en net als hij wil ik graag trouwen. Maar helaas heb ik geen honden die me aan geld kunnen helpen, al waren het maar koperstukken. Ik bezit niets anders dan de verhalen die ik verzameld heb toen ik rondreisde in mijn vliegende koffer...'

'Arme jongen!' zuchtte de prinses terwijl ze hem omhelsde. 'Vertel me over je avonturen, dan verzinnen we later een oplossing: want ik vind je erg aardig!'

De jongen vertelde haar alles wat hem was overkomen sinds zijn vader overleden was. Toen hij klaar was, zei de prinses glimlachend: 'En ik dacht nog wel dat je een geest was! Maar de koffer waarmee je kwam aanvliegen en je verhalen zijn toch magisch, en net zoveel waard als geld! Mijn ouders zijn de kwaadste niet: ze willen gewoon niet dat hun dochter met een slechte man trouwt. Ze hebben kisten vol goud en juwelen, dus het doet er niet toe of mijn man arm of rijk is. Weet je wat we doen: we gaan direct naar ze toe, zodat ik je aan hen kan voorstellen.'

'Maar wat moet ik dan tegen ze zeggen?' vroeg de jongen met enige twijfel.

'Vertel ze gewoon wat je mij ook verteld hebt. Daarna zien we wel wat er gebeurt!'

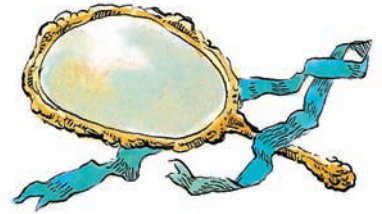
Zo gezegd, zo gedaan. Het meisje stelde de jongen voor aan haar ouders en vertelde hun alles over zijn avonturen. Ze zei ook dat ze graag met de jongen wilde trouwen.

Haar vader en moeder waren eerst met stomheid geslagen, maar toen ze hoorden dat de jongen een heleboel verhalen kende, zei de sultan: 'Vertel ons dan maar een van je verhalen. Maar wel een verhaal om te lachen, snap je?'

'Natuurlijk,' zei de jongen met een glimlach, en hij begon:

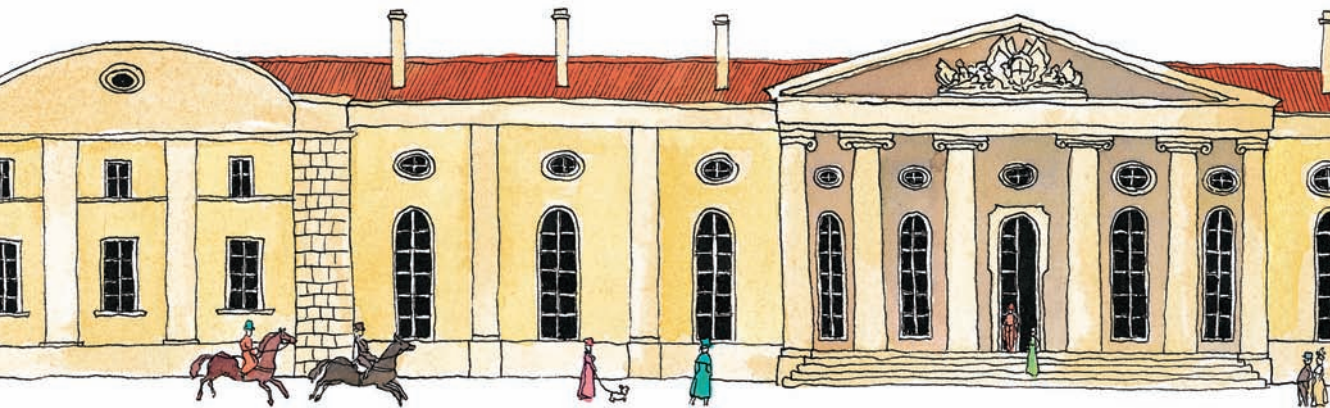

DE NIEUWE KLEREN VAN DE KEIZER

We weten allemaal dat je koningen, graven en baronnen in alle soorten en maten hebt, en dat ze allemaal ook andere liefhebberijen hebben. Langeleden was er eens een keizer die een heel speciale liefhebberij had. Veel vorsten brengen hun tijd door op het slagveld, houden kostbare banketten of gaan op kruistocht; maar deze keizer was liever in zijn kleedkamer. Zijn *toilette*, noemde hij die, want Franse woorden vond hij beter passen bij zijn verheven positie.

Die kleedkamer was dan ook geen gewone kamer, maar strekte zich uit over een hele vleugel van zijn paleis. Daar had hij kleren voor ieder moment van de dag en voor letterlijk iedere gelegenheid. Zo kon de keizer bijvoorbeeld zijn troepen inspecteren in het uniform van een maarschalk, een generaal of een admiraal, compleet met onderscheidingen, afhankelijk van de soldaten die hij bezocht. Maar hij had ook een indianentooi, een tropenhelm van kurk en een vergrootglas zoals ontdekkingsreizigers of plantkundigen, en een vlindernet zoals dierkundigen.

Als iemand de keizer te spreken vroeg, was het antwoord meestal: ‘De keizer is in zijn *toilette*.’ Daarmee werd dan natuurlijk de enorme kleedkamer bedoeld.

Omdat deze opmerkelijke keizer trots was op zijn verzameling kleren, was hij altijd op zoek naar de nieuwste stoffen. De kleermakers en naaisters maakten hiervan nieuwe kleren, steeds volgens de laatste mode. Hoewel het nooit vroom in zijn keizerrijk, had hij toch vijf bontjassen die van berenvacht gemaakt waren; en ook al was het nergens in zijn rijk echt warm, toch had hij ook kleren van bananenpalmladeren en vijgenbladeren, zoals die vroeger in Afrika gedragen werden.

Iedereen die de keizer ideeën over de nieuwe mode aan de hand kon doen was welkom in het paleis. Hoe verder de boodschapper had moeten reizen, hoe groter zijn beloning was.

De keizer was zo ijdel dat twee slimme bedriegers besloten hier munt uit te slaan. Ze vertelden dat ze afkomstig waren van de andere kant van de wereld. Ze beweerden dat ze een stof konden weven zoals nog nooit iemand had gezien, en daarmee konden ze een nieuw stel kleren voor de keizer naaien!

‘En dit is geen gewone stof, Uwe Majesteit!’ zei de eerste bedrieger. ‘Het is niet alleen een stof met een prachtig patroon en een wondermooie kleur, maar bovendien...’ De keizer spitste zijn oren. De tweede bedrieger vervolgde: ‘Het is bovendien een magische stof...’

‘Een magische stof, wat bedoelen jullie?’ vroeg de keizer snel. Hij zag zichzelf al, gekleed in een adembenemend mooi pak.

‘Zeker is dit een magische stof, Uwe Majesteit, want het pak dat we ervan maken zal onzichtbaar zijn voor iemand die ongeschikt is voor zijn beroep of werk, of hij nu uw eerste minister is of een eenvoudige dorpsschoenmaker!’

De keizer vond dit een fantastisch denkbeeld. Met zo'n kostuum zou hij gemakkelijk te weten kunnen komen of iemand een domkop of een waardeloze hoveling was: die mensen kon hij dan meteen ontslaan!

De keizer gaf de twee bedriegers dus een flinke som geld en een forse hoeveelheid zijde, zodat ze direct zouden kunnen beginnen. De bedriegers lieten twee grote weefgetouwen neerzetten in de troonzaal. Met veel vertoon begonnen ze die te controleren en opnieuw af te stellen. Ze spanden draden voor de schering om de magische stof op te weven. Ze gingen ijverig aan de slag en bewogen hun vingers net alsof ze echt een stof weefden. Maar ze hadden geen zijde aan hun weefspoelen, en ze weefden ook eigenlijk helemaal geen stof.

De keizer liet de twee wevers alleen, want ze beweerden dat ze rust nodig hadden om geconcentreerd te kunnen werken aan hun magische stof. Maar na een tijdje stuurde hij zijn eerbiedwaardige eerste minister naar de zaal om te zien hoe de werkzaamheden vorderden.

De twee wevers waren blij hem te zien. 'Kijk, Excellentie,' zeiden ze, 'ziet u dit schitterende patroon en deze prachtige kleuren?' Ze hielden hun lege handen onder zijn neus,

en deden of ze hem een onzichtbaar stuk stof lieten zien. Maar natuurlijk zag de eerste minister helemaal niets, hoezeer hij zijn ogen ook inspande.

De eerste minister schrok hier erg van. Als hij de stof niet zag,

